

der for varighedsgrænsen på to år og 31 pct. ender med at få førtidspension. Der er herefter skønnet over, hvilke alternative forsørgelsesmuligheder, der er inden for de forskellige ophørskategorier. Et sådant skøn er i sagens natur behæftet med stor usikkerhed. Udover den enkeltes forsørgelsesgrundlag vil fordeling af udgifterne også afhænge af administrative forhold, som f.eks. i hvor stort omfang, det er muligt at fremskynde afgørelser i førtidspensionssager, og i hvor stort omfang det lykkes at iværksætte revalidering med den nye bruttorevalideringsydelse. Der er i det følgende set bort fra virkningerne af en øget revalideringsindsats. Denne virkning vil afhænge af den enkelte kommunes indsats og vil først begynde at kunne ses nogle år efter, loven er trådt i kraft. Den umiddelbare virkning af en nedsættelse af varighedsbegrænsningen til som hovedregel et år forventes at blive, at dagpengeudgifterne efter 1. år falder til 277 mill. kr. Der forventes merudgifter til førtidspension på 66 mill. kr. og merudgifter til kontanthjælp på 81 mill. kr. årligt. Der vil således samlet være tale om en besparelse på 331 mill. kr. på årsbasis, når loven virker fuldt ud. Med de foreslåede overgangsregler vil besparelsen i 1990 være 83 mill. kr.

De administrative besparelser for de kommunale dagpengekontorer som følge af den nye dagpengelov skønnes at blive ca. 27 mio. kr.

Samlet skønnes ændringerne i dagpengeloven at give offentlige nettobesparelser på 886 mill. kr. årligt inkl. administrative besparelser. I 1990 skønnes besparelserne dog kun at blive 486 mill. kr. Det skal bemærkes, at skønnene i vidt omfang er baseret på skøn over forventede adfærdændringer og derfor er noget usikre.

De offentlige nettobesparelser dækker over omfattende omfordelinger mellem de offentlige sektorer som følge af bortfaldet af kommunernes dækning af offentlige arbejdsgiveres dagpengeudgifter. Der er indledt forhandlinger med de kommunale parter med henblik på at nå frem til dels en fælles vurdering af de samlede konsekvenser af den nye dagpengelov og dels en vurdering af konsekvenserne for de enkelte offentlige sektorer.

Lovforslaget skønnes samlet at medføre væsentlige administrative lettelser for kommunerne. Særligt vil forlængelsen af den periode, hvori arbejdsgiverne er forpligtet til at udbetale dagpenge, indførelsen af samme beregningsgrundlag i hele dagpengeperioden, udvidelsen af offentlige arbejdsgiveres forpligtelse med hensyn til udbetaling af syge- og barseldagpenge, beregningen af dagpenge til selvstændige erhvervsdrivende og forlængelse af venteperioden for nyansattes dagpengeberettigelse indebære administrative lettelser for kommunerne. Forslaget åbner så-

ledes betydelige muligheder for, at kommunerne kan afsætte væsentligt større ressourcer til det forebyggende og aktiverende arbejde.

De foreslåede klageregler vil medføre administrative lettelser for amsankenævnene og Den Sociale Ankestyrelse, idet disse instanser ikke længere skal træffe afgørelse om retten til ydelser efter loven. Socialstyrelsen, som fungerer som sekretariat for Dagpengeudvalget, vil få merarbejde som følge af forslaget om, at samtlige klager over retten til ydelser efter loven skal indbringes for Dagpengeudvalget.

Forslaget betyder merarbejde i Socialstyrelsen svarende til knap 12 årsværk, hvilket giver merudgifter til løn på ca. 3.200.000 kr. årligt. Herudover forventes merudgifter til drift og porto på ca. 1,5 mill. kr. årligt. Disse udgifter forventes modsvaret af tilsvarende besparelser i amsankenævnene.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen svarer stort set til den gældende lovs § 1 og angiver, hvornår og af hvem, der kan udbetales dagpenge. Bestemmelsen om uarbejdsdygtighed som betingelse for ret til dagpenge under sygdom fremgår af § 5 og er derfor ikke medtaget her. Adgangen til dagpenge for personer, der udfører husligt arbejde i eget hjem, er udgået på grund af den hidtidige ringe tilslutning til ordningen. Dette skal også ses i forbindelse med de forbedringer af den medarbejdende ægtefælles adgang til dagpenge, der er sket gennem indførelse af en minimumsydelse til bl.a. denne gruppe.

I stk. 2 fastslås, at private arbejdsgivere skal betale dagpenge til ansatte i de første 2 uger af hver sygdomsperiode, mens offentlige arbejdsgivere som udgangspunkt skal betale dagpenge i hele ansættelsesperioden både under sygdom og barsel, jf. bemærkningerne til § 3. Arbejdsgiverens forpligtelse gælder kun så længe betingelserne for ret til dagpenge er opfyldt, jf. bl.a. bestemmelserne om varighedsbegrænsning i §§ 22 og 23. Kommunen udbetaler dagpenge i alle øvrige tilfælde, d.v.s. hvor der ikke er ret til dagpenge fra arbejdsgiveren, eller hvor denne ret er ophevet, samt dagpenge til selvstændige og dagpenge til privat ansatte ved graviditet, barsel og adoption efter bestemmelserne i kapitel 7.

Til § 2

I bestemmelsen fastsættes det grundlag, på hvilket der kan udbetales dagpenge. Dagpenge kan som hovedregel kun ydes til personer med enten lønindtægt eller selvstændig erhvervsindtægt. Dagpenge kan dog også ydes til personer, der ville have været beret-